

ערב חברים מספרים על מיכה גרנית - תמלול קלטת 1 צד א (קובץ 1)

גידי : באנו הנה, פשוט לעלות קווים לדמותו של חבר, של מיכה. מטרת הערב הזה, מאחר ואנחנו מכירים את מיכה מתקופות שונות, לעלות אספקטים שונים של מיכה. לדבר או להעלות סיפורים, אנקדוטות, בכנות עד כמה שאפשר, כפי שהיה וממש להרגיש חופשי ולספר. אנחנו נארגן את זה על מנת שאותם חברים שמכירים את מיכה מתקופות שונות על פי סדר כרונולוגי. נתחיל מהתקופה היותר רחוקה ונתקדם קדימה עד לשבוע האחרון. וכמובן נתחיל במה שהיה פעם בית הספר העממי, כדורגל, הגבעה, כדור יד, בית ספר תיכון, טרום צבא, צבא, נסיעה לקנדה. הקיץ האחרון שהיה ויום כיפור.

ישראל גרנית : טוב חברים, אני באמת, רק במילות פתיחה. מיכה נולד ב-2 למאי בשנת 1951 בבית החולים אלישע בהר הכרמל בחיפה. האמת היא שהיינו הורים צעירים. צעירים אפילו מכס. הגענו הנה בשנת 1955 באביב כאשר השיכון הזה החל לאכלס את תושביו הראשונים, מיכה היה ילד בן 4, חגי נולד. הוא גדל בבית הזה, איתכם. המפגש איתכם היום, ביקשנו להיפגש עם חברים לשמוע, אני יודע שזה לא קל. אני בעצמי לא מצליח לומר כל מה שאני רוצה לומר, אבל תשתדלו להיות בנוח. אנחנו רוצים לשמוע דברים שאנחנו יודעים, אנחנו ודאי רוצים לשמוע דברים שאנחנו לא כל כך יודעים. סיפורים קטנים על עניינים פעוטים. הוא גדל כמו כולכם פה, בנווה מגן. אמרתי שחגי נולד כשהגענו הנה. כעבור 5 שנים נולד עמוס. וחינכנו אותו, אתכם, את כולם, באווירה מיוחדת של נווה מגן, גדלתם נוער טוב, טוב מאוד. ובכוונתנו במשך הזמן לנסות וגם לעלות דברים על הכתב, לכן במשך הערב, ייכנס, אינני רואה אותו, ייכנס, בחור גם כן צעיר, אהוד יער, שהכיר את מיכה לאחרונה, בעבודה, הוא הכיר את מיכה לאחרונה והוא התנדב לעזור בריכוז החומר ועריכתו וכשיצטרף אלינו ישב איתנו ובמשך הזמן אם נצליח גם לעלות דברים ויהיו אלו פרקים בחייו של מיכה וחייו אנחנו. ועכשיו אנחנו רוצים לשמוע.

גידי : טוב אז, תמונה ראשונה שאני רואה, מתוך העבר זה אותה הגבעה, מול שאול, הייתה גבעה חמרה קטנה, ושם הייתה קבוצה, הייתה קבוצת כדורגל, הייתה לנו קבוצה קטנה, אנשים שאני זוכר מתוך הקבוצה הזאת זה צביקה דפני, זה שאול, זה צביקה שפיר, זה דודי כמובן והיו הרבה סיפורים מהתקופה הזאת, ואורנה שגרה שם בפינה, הפנס על יד אורנה והאבנים שזרקנו. ושמייכה רדף אחרי דודי, דודי נמלט לעץ הדומים, את כל הדברים האלה אנחנו זוכרים. ששלמה

טרנס שכח את האופניים שלו כל פעם על הגבעה ואת המלחמות עם משה הגדול ומשה הקטן. צביקה אתה בטח זוכר את המלחמה פה.

צביקה : מאחר שאני שכן של מיכה, מכיר אותו מגיל 4.5, אז המנהג שלנו היה להתאסף בגבעה למול שאול ויצמן, ולשחק כדורגל, טוב אז, מיכה בלי להגיד, הוא היה שחקן מצוין, שתמיד אני והוא עשינו את הכוחות. צביקה שפירא היה שוער, והיינו משחקים, אני חושב שעכשיו אין לי כושר לזה. היינו משחקים שעה וחצי, שעתיים. מוציאים את הלשון בקיץ, בחום הכי גדול.

עזר ויצמן : דודי ושאול תמיד היו הכועסים נכון? דודי היה מתרגז. אני זוכר שנכנסתי פעם אחת לשיכון, נסעתי במכונית ופה על יד הבית שלכם ראיתי שני חבריה מתפלשים, מכים מכות, אולי תיארתי לעצמי, נעצרתי להפריד ביניהם. דודי ושאול מכות רצח. כי זה היה ודאי אחד ממאה פעמים.

ישראל גרנית : תמשיך צביקה.

צביקה : והיינו משחקים שעות על גבי שעות גם בחופש הגדול, גם אחרי הלימודים בחופש גדול אחד לא היה לנו מה לעשות אז חפרנו תעלה, כיסינו אותה עם פחים ועל הפחים שמנו חול. בפנים עשינו מדורות כל פעם היה שומר עד שבאו הפושטקים ממורשה והרסו לנו ואז גם התחילה למעשה מלחמת הגושים מה שנקרא, היינו שני מחנות והתבצרנו ממש כמו מלחמה, זרקנו אחד על השני גושים וכמובן שהגוש נחת עליי, אני עם המזל שלי. ומיכה היה הראשון שניגש ועל יד הפנס חיטט לי בראש ואמר לי 'שברת את הראש'. כמובן שהתחלתי לבכות, הייתי אז קטן. וניגשתי הביתה ולקחו אותי לבית החולים, קופת חולים, סידרו לי את זה. זה מה שאני ככה זוכר אולי במשך הערב אני אזכר יותר, מעורפל קצת.

גידי : אותה גבעה אני זוכר שהיה על אותה גבעה איזה קודקוד כזה קטן של חמרה קשה, אף אחד לא היה יכול להסיר את זה אני זוכר ששנים זה עוד היה למעלה בגבעה. דודי היה לך, אני חושב פעם, רצון להוריד את זה. אף אחד לא הצליח להזיז את זה. על אותה גבעה היינו עושים כל יום שישי את המדורות, ערבי כיתה תמיד היו באותו יום, ביום שישי, על אותה גבעה, כמובן מיכה היה חלק מזה. בית ספר עממי לא היה רק על הגבעה, היה גם בתוך בית הספר, מיכה אחר כך יצא לחיפה. וחזר יותר מאוחר, איזה שנתיים, זה היה כיתה ד' ה', או ה' ו', בדיוק אני לא זוכר. ה' ו' שאתם הייתם בחיפה ואחר כך חזרתם אלינו. וכאן כבר התחילו להתארגן החיים

מחוץ, יותר בבית ספר פחות בשכונה. הייתה קבוצת כדור יד, מה שאני זוכר זה את יוסף קרמנדי כמובן. את כולנו. אני לא כל כך נטלתי בזה חלק אבל רבים פה היו באותה קבוצה. מיכה היה גזבר, והמרכז אם אפשר להגיד, גם המרכז במשחק וגם מחוץ לזה. יוסף אתה בטח זוכר הרבה דברים יותר ממני.

יוסף: לא יודע, יש לי המון המון זיכרונות אני פשוט לא יודע איפה להיזכר, אני בערך זוכר את מיכה שהגיע לקבוצת הכדור יד, הוא היה בכיתה ו' אני חושב. בא לבית הספר והציג לי תלמיד חדש, מאוד אמביציוזי ואז התחילה להיות, להתארגן לא יודע לאו דווקא קבוצת כדור יד, אני זוכר גם זה, אז התחלנו להתעסק בהקמת מגרש, אני מנסה להזכיר לכם את זה, השטח שהיה על יד בית הספר, שטח ריק שעכשיו עומדים השיכונים ורצינו להקים שם מגרש כדורגל והלכנו לסחוב עצים ומיכה היה הראשון שהתנדב. עד כמה שזכור לי בכיתה ו' עם דודי, צביקה ועומר הלכו וסחבו עצים מהבניין שבנו שם בניינים ועשינו שערי כדורגל. והתחילו לשחק כדורגל אז ככה ראיתי שלסחוב לאיזה כיוון לא כל כך רצוי וניסיתי לכוון את החברה לאתלטיקה. זה היה בכיתה ו' גידי אז שהכדור ברזל עלה לך על האצבע. מיכה אפשר להגיד שחלה בו צד הקנאה שהוא הרבה יותר טוב ממנו, הוא היה קצת איטי, לעומת זה הוא הצטיין מאוד בסלים האלה ועשינו תחרות קליעות והפסיד. אתם זוכרים את העמודים האלה, מי זוכר את זה? היה מונח ככה באלכסון. קצת יותר מאוחר קם באמת קבוצת הכדור יד. ופה המון המון דברים, הזיכרון הראשון, זה היה משחק בפרדס חנה אני חושב. המשחק היה למעשה ההופעה הראשונה של הפועל נוה מגן. משחק ילדים. נדמה לי שהפסדנו על חודו של שער ומיכה נורא לקח את זה ללב. זיכרון נוסף שאני נזכר שהיה לי ויכוח פה. היה ערב יום הזיכרון, החליטו בטעות לשחק משחק כדור יד נגד מכבי ארזים. היה מאמן לקבוצה והסכמנו בין המאמנים שאין מקום לשחק ביום הזיכרון. אני התפרצתי פה על חלק גדול מהחבר'ה ומיכה היה בין הבודדים שעמד על זה שערב יום הזיכרון לא צריך לקיים משחק. התחלנו את המשחק ואבא של צביקה בא והפסיק את זה. עם כולם פחות או יותר אני שמרתי קשר. לפני שמיכה נסע לאמריקה פגש אותי ואמר 'אני נוסע אבל אני אחזור לשחק כדור יד' זה ככה תמצית. אי אפשר את הכול לספר.

צביקה: מיכה ואני, זה היה בכיתה ז', תמיד נפגשנו ואני לא יודע איך לעשות את זה. אז היינו עומדים שם ליד הפנס, כולם היו הולכים הביתה, מארק היה מלווה אותי ומארק בסוף היה הולך הביתה היינו עושים סיבוב שלא יראו אותנו ונפגשים.

דובר (?) : עוד סיפורים מבית הספר, היו עושים חידונים בתנ"ך בכיתה, בבית הספר, אז מה שהיה, היה כל הזמן קרב בין עמוס ומיכה, מי יזכה במקום הראשון. וכל פעם זה היה מתחלף, זה היה כל פעם איזה חידון, כל פעם זה היה, אחד מהם מנצח, או הוא או הוא, שני, ראשון וכו'. לגבי כדורגל, דיברנו על זה כל כך הרבה אבל אני זוכר את המשחק שעשינו, אנשי הגבעה נגד אנשי גידי, אתה זוכר? איפה שהיום יש את השיכונים בדרך לבית הספר. זה היה אחד המשחקים, אני כבר לא זוכר איך שנגמר המשחק בדיוק.

גידי : טוב אז אנחנו מתקדמים הלאה ומגיעים לבית הספר התיכון שזאת תקופה ארוכה מאוד של 4 שנים, ובטח הרבה יותר זוכרים מאשר העממי. גם כאן, די קשה לחלק את זה להתחלה, לאמצע, בכל אופן, כמה זיכרונות שאני זוכר מבית ספר התיכון. פפו היה יותר מאוחר, היה יותר מאוחר, היה כדורסל, הרבה לקחו פה חלק, עומר, עומר תמיד היה, הם פגשו אותנו שם ויואב נבון, או אבנר. והיו המעבדות של התיכון. והיה גלעד גרוס והיה ירון גזית, ישבו שם תמיד בסוף והיו שיעורי אנגלית, ושיעורי צרפתית העוד יותר נוראים שהיו גם. וישעיהו שהיה יותר מאוחר אחר כך, עם נמרוד עם ישעיהו. טוב, כאן התיכון זה כר נרחב, מיכה לקח בו חלק רציני מאוד. קדימה ירון, תיכון אתה זוכר טוב.

ירון : טוב בתיכון, מיכה ישב לידי, למעשה כל ה-4 שנים. למעשה הדבר הראשון שאני זוכר ממיכה, ישבנו ביחד והיה לנו מבחן בהיסטוריה, רמי אז היה מורה. ומיכה לא זכר את התאריכים בעל פה ורשם אותם על השולחן אבל בצד שלי, זה עזר לשנינו. רמי בא הסתובב מול הכיתה ופתאום הוא נעמד וישבנו כמובן בסוף. בטור, לא הקרוב לקיר אלא על ידו, וכמובן ספסל אחריו, ורמי תמיד היה מסתובב ולהישען על הקיר, ולצפות מאחורה מה קורה. ואיך שרמי מתקרב אני והוא, שם את היד על התאריכים. היה נדמה לי, שנייה לפני שהוא התקרב, לא הבנתי איך הוא ראה את זה. הוא רואה איך שאני ככה כותב עם יד אחת והיד השנייה, וכעבור כמה דקות ראה את כל התאריכים. שאל מה זה, מה לעשות. ואני זוכר שאני נורא התעצבנתי שמיכה לא בא ואמר רמי אני כתבתי. יצאנו שנינו החוצה ולמחרת אנחנו חוזרים, רמי המורה קורא לשנינו. מיכה אומר לו 'רמי אני כתבתי את זה, תעשה מה שתעשה'. אז רמי אמר 'טוב אני מבטל לשניכם את המבחן'. זה ציון שלישי, זה המבחן הקבוע בשלישי אני זוכר. דווקא בציון שלישי קיבלנו שנינו 7 ועד היום אני לא מבין איך הוא עשה את זה. קיבלנו 7, כך היה המבחן שלנו שווה לפי ההערכה. זה היה הדבר הראשון, יש עוד המון המון זיכרונות מכל ה-4 שנים.

עמוס : האמת היא שבתקופת התיכון, רוב החיים כל מה שזוכרים עכשיו התרכזו סביב הרצון לעשות קצת יותר ברדק, קצת יותר שמחה, שהלימודים זה יותר כיסוי והמשך פעילות, להמשיך לחיות. אבל הבעיה הייתה תמיד מי יתחיל את הברדק ומי ידאג שלא יתפסו. זה אופייני למיכה, אני חייב לציין. הבעיה הייתה תמיד מי יתחיל. היה לנו מורה ישעיהו, היה קצת, היו לו בעיות. אבל בדרך כלל היינו מצפים לשמוע את הויש הראשון, את הנעל הראשונה שעפה ללוח, ואחרי זה היה מתחיל תפוחי העץ, שקיות אוכל, ילקוטים והכל. אני זוכר שאני פעם הייתי צריך להעביר הרצאה, איזה משהו בתולדות הפילוסופיה ולא היה לי נעים, הכנתי הרצאה וזה, אמרתי למיכה 'תשמע מיכה, אני רוצה להעביר את ההרצאה הזאת בשקט, תעשו לי טובה'. רבינר אמר זה תקופת פפו, זה באמת הייתה תקופת פפו, סביבו התרכזו רוב הבידור בבית הספר. ואני זוכר שיעור אחד מיכה אמר לי עמוס תביא, היה לי טייפ קטן, 'תביא אותו אנחנו נחמם את פפו ככה טוב טוב, נקבל קריזה ואנחנו נקליט את זה וזה יהיה יפה כבר'. אז הוא התיישב באותו שיעור בצד ככה על יד הקתדרה היה לנו בשולחנות מעבדה, והייתה מטוטלת כזאת ליד הקיר. כל פעם אני נותן מכה קלה זה היה עושה טיק. כל הקבוצה פרינציפ ישבה בשקט והוא בא נתן לה כאפה. וכולם אומרים לו 'מיכה תפסיק, מיכה תפסיק'. מר מיכה, והוא ממשיך, בסוף פפו התעצבן מהקתדרה הרביץ זינוק ככה, טרזן. אחרי זה תפס ועשה 'ששש.. חברה לא תספרו'.

ירון : בקשר לפפו ומיכה, אז יש עוד איזה דבר אחד שתמיד מיכה עשה. ישבנו כמו שאמרתי בסוף, פפו תמיד, בחור רגיש, הוא היה עצבני, היינו דופקים לו על השולחן. כשהוא היה מסתובב ללוח לכתוב נוסחה או משהו אנחנו היינו מתחילים, על השולחן עם העטים, מסתובב אחורה ומשתגע מתעצבן והוא ידע שמיכה בכלל מפסיק ככה, מתחבא מאחורי, מי זה היה שם, נדמה לי אביב וגלעד. אה נמרוד ואביב ישבו לידו. הם ככה יושבים ומתגלגלים מצחוק איך שהוא מסתובב עוד פעם, מתחילים לתופף. ואנחנו היינו משתגעים על זה.

דובר ? : יום אחד בא מיכה אליי שואל אותו, איך בתיכון, אומר אל תשאל, אני עושה ברדק והחברה נדפקים.

דודי : אני באמת זוכר בחמישי שישי, הייתה לנו מורה לצרפתית, קלייר, זה היה אני חושב סיפור אופייני למיכה. פלמח היה אז כנראה בדיוק הגיע לגיל ההתבגרות, רצה לראות מה המורה מחביאה מתחת לשמלה. כמובן שהיה עדיין קשה לו לעשות את זה, הוא זרק פעם ספר מהשולחן והתחיל להרים אותו. מיכה תפס מהר מאוד את הפטנט וראה שגם הוא יכול ליהנות מהעניין, היה כל רגע מגרה אותו, 'תזרוק, תזרוק' ופלמח זרק ומיכה מציץ. אני בהתחלה לא קלטתי

בדיוק מה קורה שם, החלטתי גם כן לראות מה קורה. זה סיפור, אני חושב שהוא די אופייני למיכה כי הוא היה תמיד מאלה שהיו אוהבים לעשות ברדק קטן וחיובי ולא להיתפס בסוף. לא להכניס יותר מידי את ידו בצלחת. בתקופה של בית הספר התיכון, אני לא כל כך הייתי חבר טוב של מיכה, לא שהייתי ברוגז איתו אלא שפשוט לא התחברנו, התחברנו יותר מאוחר. אז זה מה שנשאר לי ממנו הברדק הקטן, הידע להסתדר, 'פלמח אתה תזרוק, אני כבר אסתכל'.

גידי: בהחלט, שבחו של מיכה, ידע להסתדר. היה לנו בכיתה חיים ברמן, כולנו זוכרים אותו, היה משהו מיוחד. חיים ברמן גם היה עושה שיעורים. גם. בהחלט. היינו מסתדרים טוב מאוד עם חיים ברמן, כל יום אחר הצהריים, היינו מתיישבים אצלו, היה טוב.

אבנר: אמרת אנגלית, מיכה משום מה אהב נורא אנגלית. זה השפה שהוא נורא אהב. אז אחד הנושאים היה story, וכל הסיפורים, זה היה קצת קשה לספר את הסיפור. כשהמורה אומרת לו ספר את הסיפור, תעלה את התיק על השולחן, תתחיל לחפש דברים. כל הזמן שהיא אומרת תחפש, תספר את הסיפור, הוא עדיין מחפש דברים. בקיצור חיפשנו דברים, היינו יעני עסוקים.

ירון: אני ומיכה ישבנו ביחד כמו שאמרתי והשמות משפחה די דומים, גזית וגרנית, הוא בפרינציפ היה מתבלבל. אף פעם הוא לא היה קורא לי גזית ולו גרנית אלא תמיד הפוך. הוא היה מסתכל עליי אומר גרנית קום ומיכה היה קם. ולהפך. הוא המציא את השם גרזית.

עמוס: טוב, שיחקנו גם כדורסל בתיכון מידי פעם. כל יום בשעה 4 יואב נבון היה מתייצב עם כדור.

חומי: היה בא לאח שלי ואבא שלי היה נותן את הכדור, לקח גם את אח שלי הקטן, אח שלי הקטן מציגים לו כדורסל, מיכה, אני הייתי צופה בזה, מסתכל. בימי שישי בדרך כלל כולנו היינו באים מהצבא כבר, זה כבר גולש, כדורסל, אנחנו נמשיך את זה הלאה. שם היו כל אחד מספרים סיפורים. אני זוכר את עצמי, אני התגייסתי מאוד מאוחר.

ישראל גרנית: וכמה זמן נמשך העניין הזה עם הכדורסל של ימי שישי? אני זוכר שזה עוד נסחב קצת.

חומי: זה נסחב, רוב הצבא. מהצבא זה היה אותו מפגש. מי שהיה בא ביום שישי היה אחרי הצהריים ניגש לכדורסל לראות מי הגיע מהצבא, היה שומע סיפורים מאלה שכבר התגייסו. החבריה שהתגייסו הם היו החיילים הוותיקים.

גידי: הויכוח הזה שהיה זה אם עומר ילך לשריון או לא ילך. מיכה אמר לו 'לך, תלך'. אני זוכר שמיכה בהתחלה די היה נלהב לצבא, בהחלט רצה ללכת והיה לו כמובן ממי ללמוד. אני זוכר שהוא התגייס רק, והיה ברפיח הוא בא הביתה, עוד לפני הטירונות. בא התיישב אצלי בבית, אצלי בבית היינו נפגשים די הרבה. היה אומר 'תשמע זה רציני, באמת רציני, בעזה, זה באמת רציני, כל הכבוד, הצבא קנה אותי' אחר כך זה השתנה כמובן, אחרי הקורסים הראשונים, בכל אופן ההתחלה שאני זוכר, מיכה היה נלהב מאוד לצבא, אנחנו קצת איבדנו את הקשר עם מיכה בצבא. הוא רץ את הקורסים.

חומי: לפני זה היה משהו עם האופניים שלך.

גידי: נכון הזכרת לי, היו לי אופניים בבית שמיכה אהב מאוד לנסוע איתם לחנויות, לקנות עיתון. את אמא שלי זה היה מרתיח. מרתיח אותה, 'למה? יש לו אופניים, למה הוא לוקח את האופניים שלך'. אמרתי לאמא שלי 'אמא אין דבר, אני קורא גם בעיתון הזה, זה בסדר'. בכל אופן בתקופת הצבא, אני בכל אופן קצת ניתקתי קשר עם מיכה. כפי ששכנים היינו, הייתי פוגש אותו מידי פעם כי הוא התגייס באוגוסט, הלך לשריון. כך שהרבה מהתקופה ההתחלתית אני לא כל כך זוכר. יש פה בטח חבריה שעברו איתו את הקורסים הראשונים בצבא, אני לא מכיר אותם.

חומי: בבט"ר אני יכול לספר, אני ונמרוד. בט"ר זה בסיס טירונים ברפיח. נמרוד ואני וברנדס ויואב נבון היינו היחידים שמגויסים, ביניהם אני ונמרוד הלכנו לשריון. מיכה התגייס ב-5 באוגוסט וגם הלך לשריון והגיע לאותו מחזור. קודם כל, כרגיל קיטרנו שמיכה יותר הסתדר, הפסיד חודש, או נדמה לי חודש טירונות ואנחנו קרענו את התחת בינתיים בשמירות ובעבודות שדה. ההורים שלי ושל נמרוד היו מפנקים אותנו, מידי שבת היו מגיעים לרפיח. אחרי זה הצטרפו גם הורים אחרים. אבל ההורים שלי ושל נמרוד היו קבועים. היה מפגש הורים, מתיישבים ההורים מוציאים את העוף ואני יודע מה, כל הדברים הטובים. איכשהו מיכה היה מתיישב ככה בצד. 'בוא תבוא תאכל', 'לא תודה' וזה. אחרי זה אנחנו מתחילים לאכול אז הוא מתקרב. מידי שבוע זה היה ככה.

דודי : אם כבר דיברנו על אוכל, אני זוכר שמיכה עשה פעם יחידה מסיבה. באותן מסיבות היה נוהג מקובל מאוד שבאים לבעל המסיבה ולא משאירים אצלו הרבה אוכל לשבת. הייתה מסיבה ואני זוכר שאני וצביקה ופלמח החלטנו שהמקרר פה הוא די עמוס ולא צריכים כל כך הרבה אוכל לשבת במשפחת גרנית. מידי פעם טעמנו מהדברים שם. ומיכה בא כל רגע אליי ואל פלמח, 'דודי מה קורה פה? מי פה לוקח מהמקרר'. שם אותנו שומרים על המקרר. כל רבע שעה הוא היה בודק מה בדיוק קורה ואיך זה נגנב בכל זאת. כאילו תמימים ביותר.

דובר ? : השלב שדילגנו זה היה שלב המסיבות. אני לא יודע אם מישהו זוכר או לא זוכר. המסיבות סלוניות ואחר כך זה התפתח לדיסקוטקים וכל זה. אני זוכר שפעם הלכנו, הייתה תקופה שלא היה לנו מכוניות, היה מסיבות בצהלה בבית הנוער. אני זוכר שחזרנו פעם כל החבריה של נווה מגן, חזרנו בלילה ב-1, 2, היה שם בניין כזה ישן, מי היה שם איתי? היה מיכה, יאיר, מאריק, צביקה אני חושב גם היה. זרקו עליי בקבוק האף שלי בער, ישבו שני פרחים על הבניין התחילו לזרוק בקבוקים, קיבלתי בקבוק באף ומיכה אמר 'להרביץ להם, יאללה'. מאחורה הוא אומר, 'קדימה, קדימה' אנחנו הולכים. מיכה מאחורה, 'תרביצו לו'.

חומי : אני זוכר, פעם הגיעה איזה ידידה מקיבוץ, אז רציתי להראות לו מה זה מסיבה סלונית. באותה תקופה מי שהיה בתנועה אז היה אסור לו לרקוד ריקודים סלוניים, את זה היה אסור לעשות. אז אני באתי למסיבה, אם אני לא טועה המסיבה הייתה אצל צביקה דפני, ופתאום אני רואה את מיכה. 'חבר תנועה, מה אתה עושה במסיבות כאלה?' 'שששש..!'

גידי : אני זוכר שאחרי התיכון מיד מיכה התחיל ללמוד נהיגה. בשיעורים הראשונים אני זוכר שהוא בהתלהבות רבה, זה היה בשבילו הנהיגה משהו רציני מאוד. ואחרי זה הטסט. אני רק זוכר שמיכה בטסט הראשון נכשל, על צפירה. עמד ברמזור והמכונית שלפניו לא התחילה לנסוע אז הוא צפר והכשילו אותו כמובן. מיכה בא הביתה מרוגז, 'אני הולך לפסחוביץ', לא יעזור, פסחוביץ' הזה יעביר אותי, מה זה אני צופר לאידיוט ולא עזר'. עשה פעם שנייה ועבר כמובן.

ישראל גרנית : נמצאים פה אני חושב בכל זאת כמה חברים מהצבא.

חומי : אני הייתי איתו בשלב של אחרי הטירונות. זה נקרא שלב המקצועות שבאים ומסווגים אותך לאיזה סוג צוות אתה הולך ומיכה היה יחד איתי, יחד עם דורון, בנהיגה טיפול רכב. הרבה

דברים אני לא זוכר מהתקופה הזאת היינו בסך הכול טירונים, חיילים פשוטים. מה שאני זוכר דבר אחד זה שגרתני איתו באוהל והוא היה בין היחידים שבסוף הקורס עושים את כל הבדיקות ציוד, הוא היחיד מבנינו שלא חתם על 1065 ולא היה חסר לו ציוד. בשלב היותר מאוחר, בשלב של אימון הצוות מחלקה פלוגה, שהוא עשה בגדוד 82, מיכה הגיע למעשה בימים הראשונים, מיכה הגיע לגדוד 77. זה היה סיפור, זה התחיל ככה, אנחנו כמו בכל מחזור עומדים על מגרש הכדורגל ומחלקים את כולם. לוקחים 3 אנשים, אלה צוות. מיכה לא היה איתי בצוות. באמצע החלוקה או למעשה אחרי שלב החלוקה אמרו לנו תמתינו. היינו חיילים תמימים, ישבנו והמתנו, באו אחרי איזה שעותיים ושינו את כל הצוותים ואז התחילו כל מיני רחשונים שהייתה פה איזשהו פרוטקציה וכל מיני סיפורים שאבא של מישהו מלמעלה הפעיל, בקיצור החבר'ה היו די ממורמרים ומיכה היה אחד מהממורמרים ביותר כי באותו זמן גדוד 82 חטיבה 7 נחשב לגדוד הטוב ביותר, יותר טוב מאשר גדוד 77 שהיה נחשב גדוד די מחורבן. ובמיוחד שהוא ישב הרבה יותר רחוק, הוא ישב בשבטה. סיפרו בכל אופן שבגדוד 82 נותנים אפטרים וכאלה דברים. העיקר הגענו לגדוד 77 יחד עם מיכה וביום השני אחרי שלילה שלם שם ישבנו בגשם, לא היה מזרונים וישנו באיזה כיתה בתוך המים, ממש בתוך המים. ובערב השני המג"ד עמיר יפה עשה שיחה עם כל הצוותים שהגיעו והוא פתח כמו שפותח כל מג"ד בצה"ל ונתן הסברים ושאל אם למישהו יש שאלות. אז אף אחד לא היה לו את האומץ לקום ולהגיד על הנושא הזה. רק מיכה קם, אמר שהוא מתחיל פחות ופחות להאמין בצבא וזה שיש פרוטקציה בצבא. אני זוכר את זה טוב. משם אני זוכר את מיכה, מהקימה הזאת. אז אני, לא אגיד הערצתי אבל הערכתני את מיכה שהיה לו את האומץ הזה לקום ולהגיד את זה. ו-3 ימים אחרי זה כמובן זה הגיע למח"ט ומפקד הגיס והחליפו את הצוותים, לפי הצוותים המקוריים שהיו צריכים להיות והעבירו את מיכה לגדוד 82.

ישראל גרנית: שמעתי קטעים מזה ובאמת עכשיו אני רק סוגר את זה.

דובר (?): אני רוצה להוסיף כאן שזה היה משהו דרסטי כמו שחומי אומר. עמדנו על מגרש תותחנות שם וחיכינו להצבות והציבו אותנו. קראו את הצוותים, כל צוות לפי תותחן, ונהגו ובאמת הלכנו לאכול ארוחת צהריים וראינו שליד הלשכה הולכת הסתודדות רצינית, כל אחד מאנשי הקשר שיש לו קשרים אי פה ואי שם רץ ללשכה, טלפן לאבא, מפקדת הגיס, מיד רצו טלפונים וזה היה באמת בולט לעין. זה לא שזה נעשה בחדרי חדרים אלא שזה היה בהחלט גלוי לעין. וכשחזרנו מחדר האוכל פתאום בא מי שבא, הוא מקריא צוותים לגמרי אחרים והעניין הזה של גדוד 82 וגדוד 77 זה לא רק היה, זאת אומרת אנחנו כשריונרים צעירים שגמרו את פרק

המקצועות לא בדיוק הבנו מה טיבו של גדוד 77 ומה טיבו של גדוד 82. ההבדל לא היה בזה שאנחנו הכרנו את טיב הגדודים, ידענו שגדוד אחד שוכן בשבטה הנידחת וגדוד אחד שוכן במכלאות ליד העיר הגדולה וזה היה העיקר. ושם ישנים ביתנים ושם ישנים באוהלים, הלא זה מה שקובע לגבינו כן? שקבע בכל אופן בזמנו. וההחלפה הזאת נראתה מאוד, זה היה ברור גם מי עבר ומי הוחלף ומיכה היה בין אלה שהיה מיועד מקורית ל-82 והיה בין אלה שהוחלפו על חשבון המיטב, אפשר גם לקרוא בשמות, אני בטוח גם שהם לא יכעסו זה היה ברוכין ובראון וכל מיני חבריה אחרים ואז הגענו באמת לשבטה לפנות ערב בגשם זלעפות, משהו נוראי. לא היו לנו שום אוהלים, שום דבר. עמדנו חצי לילה, בוססנו בבוך, בוך של אדמת לס כזאת, משהו ככה נחמד מאוד והקמנו אוהלים באמצע הלילה בגשם ולמחרת בבוקר הייתה השיחה. ולאחר השיחה הזאת אני זוכר שהמג"ד טלפן עוד מיד לאחר השיחה ולמחרת בלילה, מאוחר בלילה, התייצבו אנשים שהיו צריכים מקורית להיות ב-77 ואנשים שהיו צריכים להיות ב-82 והם הוחלפו. וזה באמת נתן לנו, אני זוכר את המקרה הזה, וזה נחרט גם אצל חומי וגם בכלל אצל כולנו כי הייתה לזה משמעות חשובה מאוד, בעצם העובדה שקם מישהו, טירון בשיחה עם המג"ד וננקטת פעולה דרסטית כזאת למרות שהאנשים האלה הגיעו לאן שהגיעו באמצעים שלא נראו לנו כשרים. וזה בהחלט אני זוכר חיזק את אמוננו שיש צדק בצה"ל, בשלב הזה, אחרי זה. זה היה מאוד חשוב הנושא הזה ואז מיכה באמת עבר ל-82.

סוף קלטת 1 צד א